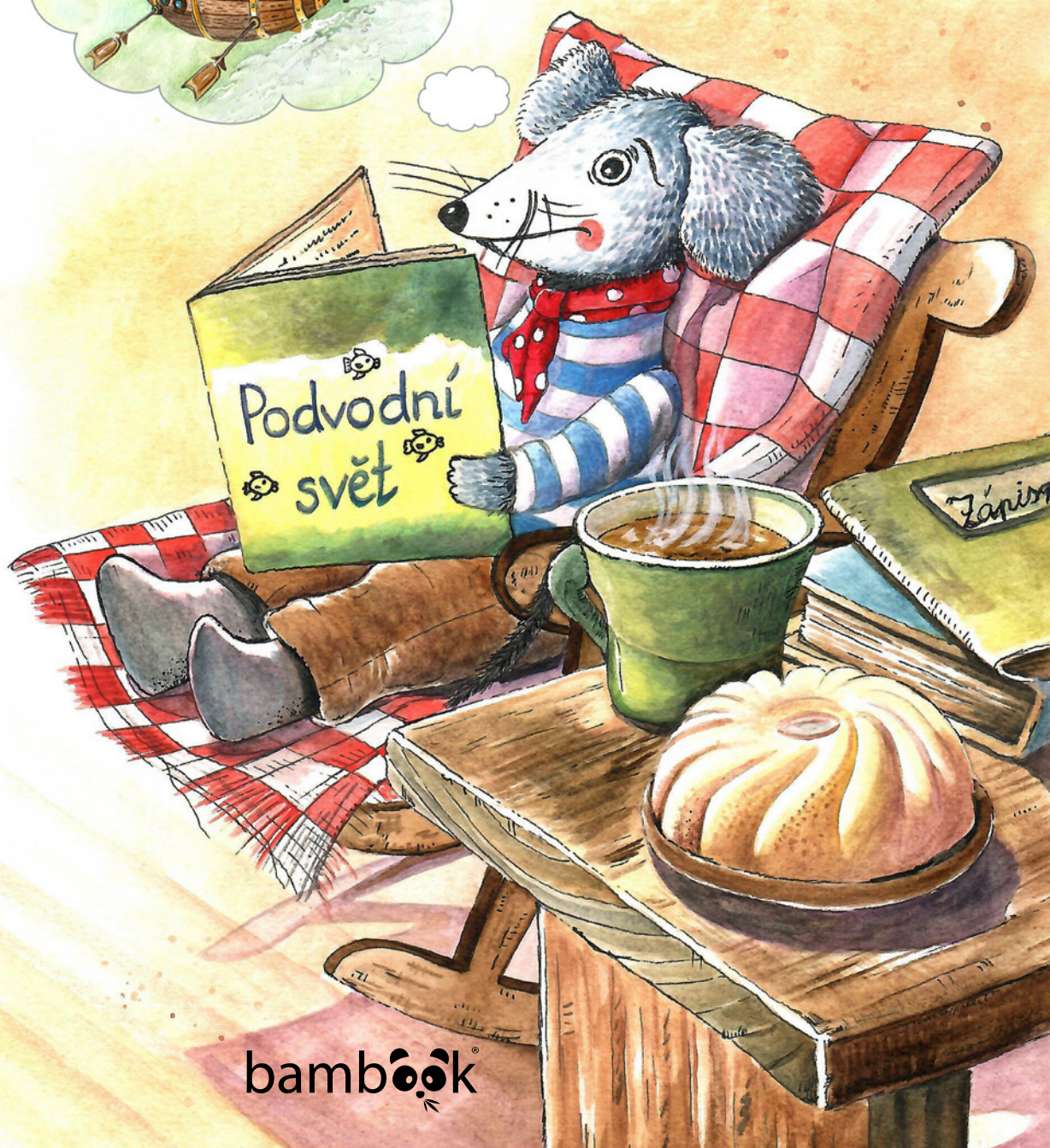

Iva Hoňková

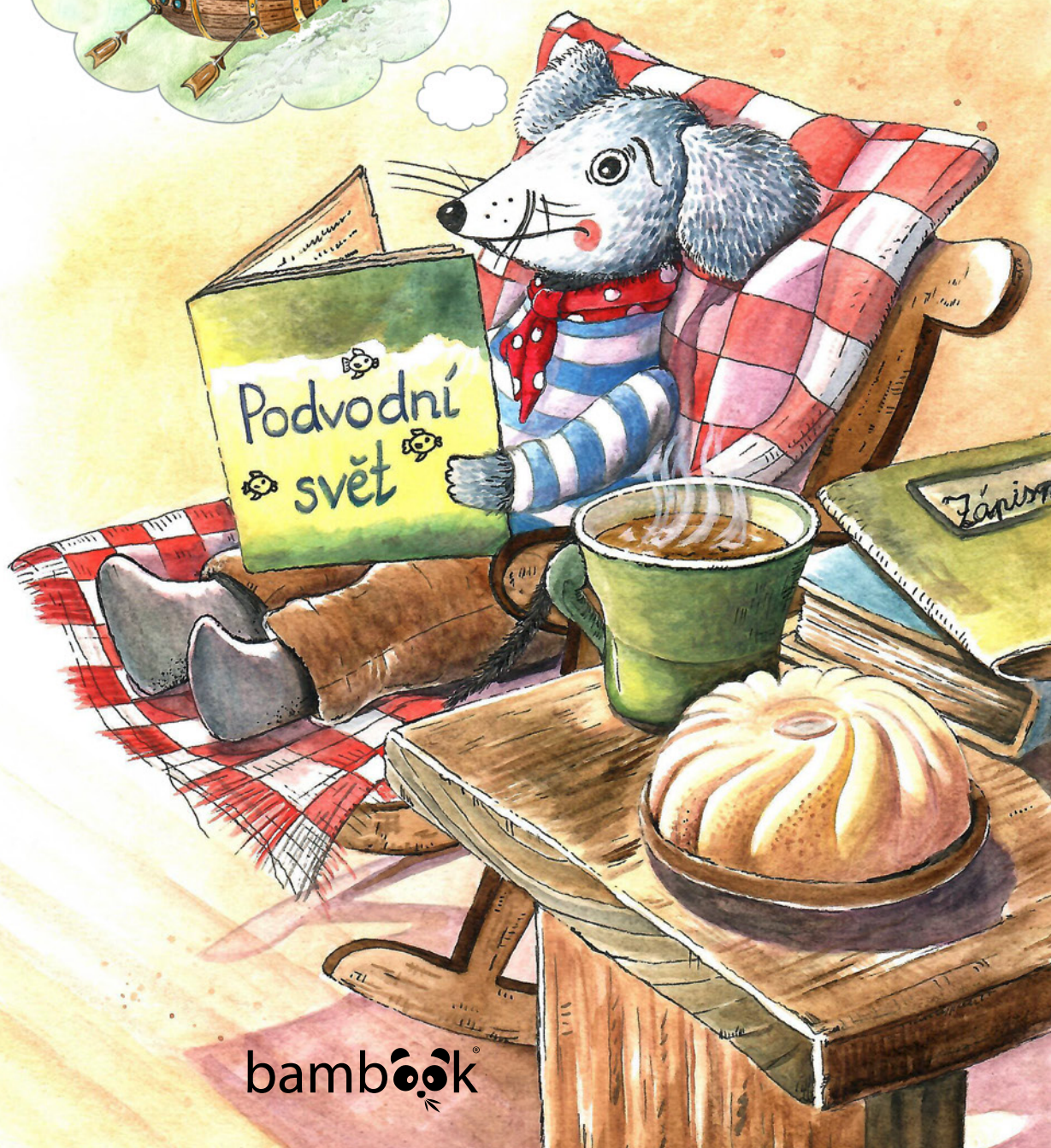
Mysák Kryštof a ponorka

Iva Hoňková

Myšák Kryštof a ponorka

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Hoňková

MYŠÁK KRYŠTOF A PONORKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8767. publikaci

Ilustrace Iva Hoňková
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2023
Cover Illustration © Iva Hoňková, 2023

ISBN 978-80-271-1986-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-3569-1 (print)

Obsah

Podvodní dobrodružství myšáka Kryštofa	7
Poprvé pod hladinou	13
Úhořice Žofka	21
Setkání se sumcem	27
Velký úklid a rak válečník	35
Zarybňování řeky	43
Země zapomnění	50
Lebka se zkříženými kostmi	58
Truhla	70
Strašidla a uzenáři	81
Zásah ochranářů	90
Úklid pokladu	98
Horní zátoka	104

Podvodní dobrodružství myšáka Kryštofa

Bylo chladné mlhavé ráno, jak už to na podzim bývá. Myšák Kryštof seděl na břehu řeky a pozoroval vlnky na vodní hladině. Sem tam se na nich zhoupily lístky spadlé ze stromů a líně tekoucí proud je unášel daleko do neznáma.

Řeku, u které bydlel, miloval. Připadala mu tajemná. Hlavně proto, že nikdy neviděl na její dno. Kryštof si často představoval, jak to asi pod vodou vypadá. Rostou tam také nějaké podvodní stromy? Anebo tam jsou jen písek a kamínky? Znal raky. Někdy je potkával na břehu. Znal i některé ryby. Věděl, že štiky mají velké a ostré zuby, kterými by mohly ublížit, kdyby měly hlad. Občas vykoukli nad hladinu kapříci, cejni,

plotice a také velký sumec. O kus dál v zátočině proti proudu si bobři stavěli svůj velký hrad.

„Jo, bobři, panečku, ti se vůbec mají nejlépe,“ říkal si Kryštof. „Mohou bydlet na souši, ale plavat pod hladinou jim nedělá problém. To není žádná spravedlnost,“ postěžoval si vážce, která právě prolétla kolem.

Náhle ho z přemýšlení vyrušily lidské hlasy. Hbitě zalezl do svého domečku a nastražil ouška. Aby viděl, co se venku děje, schoval se u okna.

„Tati, pojď rychle! Já už se nemohu dočkat, až uvidím tu naši malou ponorku plavat.“ Byl to malý chlapec. Zvesela poskakoval kolem tatínka a v malé ručce svíral dálkové ovládání pro jejich právě sestavený stroj, který se nyní chystali společně vyzkoušet.

„Řeka je dnes klidná,“ řekl tatínek a opatrně položil ponorku na hladinu. „Tak jdeme na to,“ mrkl na chlapce. Hošík zapnul řízení a zmáčkl knoflík na ovládacím panelu. Motor ponorky hned naskočil a lodní šroub se začal otáčet na plné obrátky.

„Tak na co čekáte, pane kapitáne!“ zvolal tatínek. „Plnou parou vpřed!“

Chlapec brázdil řeku od břehu ke břehu, tam a zase zpátky, ale nadšený z toho vůbec nebyl. „Vždyť já tu ponorku téměř nevidím!“ zvolal otráveně.

„To se rozumí. Je to přece po-nor-ka!“ slabikoval tatínek. „A to znamená co?“

Chlapec jen pokrčil rameny.

„To znamená, že pluje ponořená pod vodou.“

„Hmm, tak to je nuda,“ šklebil se hošík a vytáhl stroj na břeh. „To už by mohla lépe posloužit jako kopací míč.“

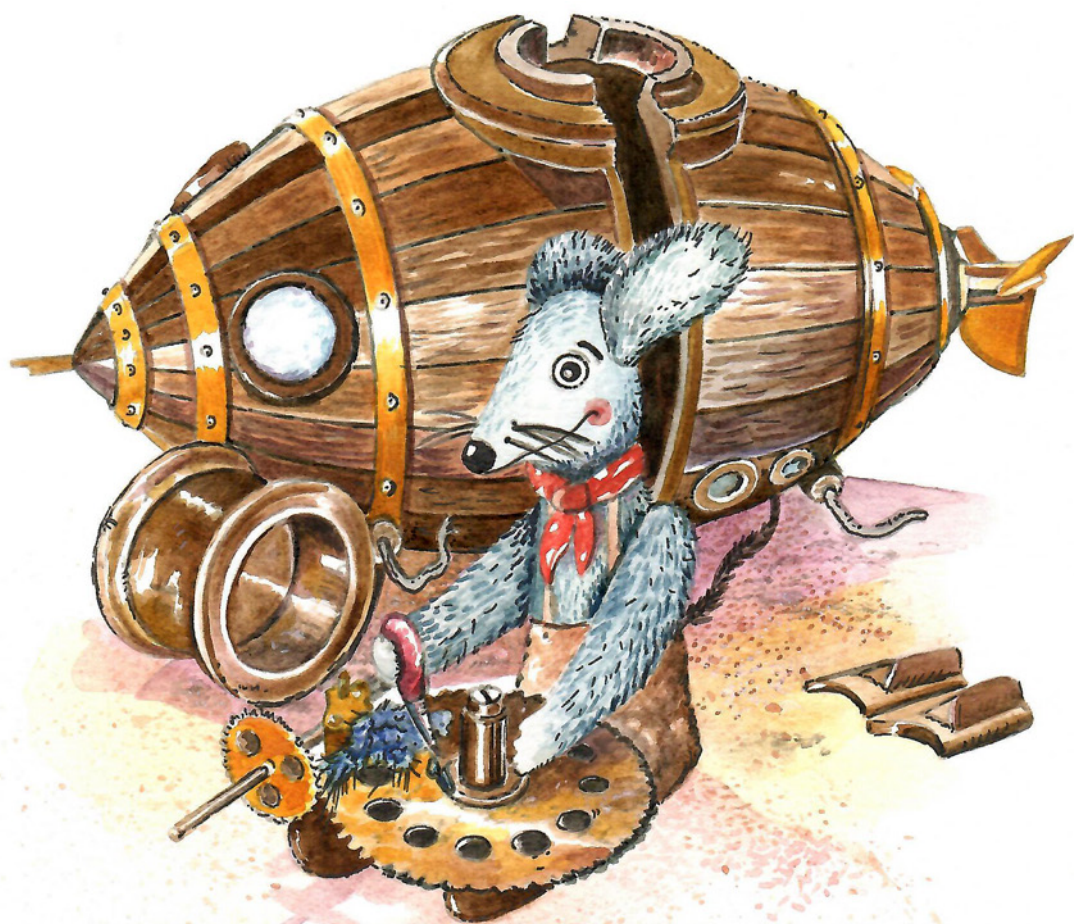
A než se tatínek nadál, chlapec se rozeběhl a udělal parádní výkop, za který by se nemusel stydět žádný fotbalista. Model ponorky svištěl vzduchem jako raketa. S žuchnutím dopadl někam do křoví a bylo po parádě.

„Co tě to napadlo?!“ hněval se tatínek a mračil se na něho. „Taková škoda!“

„No co, postavíme něco lepšího, třeba loď,“ vzdychl otráveně hošík. „Tyhle ponorky jsou úplně k ničemu,“ dodal a pomalým krokem se loudal k domovu.

Myšák Kryštof zastříhal ušima. „Cože?! Slyšel jsem dobře? Na světě existuje stroj, se kterým se dá plout pod hladinou?“ zvolal nadšeně. Tryskem vyběhl ze svého domečku a začal prohledávat keře.

„Kde jen může být?“ uvažoval, když prolézal houští a rákosí. Po chvíli konečně našel, co hledal. „Tak tady jsi,“ řekl a zvědavě si prohlížel ponorku. „Potlučená jsi pořádně, ale s tím už si poradím.“

Odtáhl rozbitý stroj před svůj domeček a začal ho obcházet kolem dokola.

„Vidím, že máš prasklinu v trupu a motoru chybí baterie. Věž je uražená a tady na zádi, to by mohl být lodní šroub. Ale je nějaký zaseknutý, nejde s ním pohnout. No nevadí, to se taky opraví. A co je tohle?“ Poškrábal se packou na hlavě a prohlížel si tyčky, které trčely z trupu. Na jejich konci byla zvláštní dřívka ve tvaru kachních nožiček. „Že by to byla kormidla?“

Opatrně vlezl do vnitřku stroje a zvědavě se rozhlížel kolem sebe. „Aha. Už to vidím. Ty tyčky vedou k motoru, a protože žádné větší vybavení k řízení tady nevidím, musí to být kormidla, aby stroj mohl zatáčet doprava, doleva, nahoru a dolů. Rozbité okno taky opravím,“ rozhodl a vyhlédl ven. „Na přídí by mělo být světlo. To chybí. A co je nejdůležitější! Ponorka nemá kotvu,“ zarazil se a přemýšlel, jestli jsou kotvy součástí základní výbavy i ve skutečných ponorkách určených lidem, ale přestože nikdy žádnou takovou neviděl, usoudil, že právě ta jeho ji mít musí. „Co bych to byl za námořníka, kdybych neměl kotvu!“

Když přišel na to, jak stroj funguje, hned se pustil do opravy. Odmontoval motor, protože bez baterie mu byl stejně k ničemu, a místo něho si dovnitř pořídil

sedátko a pedály. „Udělám z tebe šlapací stroj,“ prohlásil bez dalšího rozmýšlení. „Když budu šlapat, lodní šroub se bude otáčet a hnát tě dopředu. Nebo dozadu, podle potřeby. A taky tě trochu prodloužím, abych se sem vešel a třeba s sebou mohl vzít i nějakého kamaráda,“ usmíval se. „Tak jdeme na to!“

A pak vrtal, utahoval šroubky, lepil, natíral. Byl to velmi šikovný kutil, kterému šla práce hezky od packy. Oprava ponorky zabrala Kryštofovi několik dní. Každé ráno vstával ještě před svítáním a celé dlouhé hodiny se lopotil s výměnou rozbitých desek. Běhal po smetišti a ze starých odložených věcí, které lidé vyhodili, posbíral různá lana, z polorozpadlého domečku pro panenky si vzal záchranný kruh, lékárníčku a mnoho dalších užitečných drobností, které nutně potřeboval. Konečně přišel den, kdy měl všechno hotovo. Do kousku hadříku si utřel zamazané packy, pohladil si vousy, malinko poodstoupil a prohlížel si tu nádheru.

„Mám svou vlastní ponorku! Jupííí!“ radoval se. „Ještě zbývá to poslední,“ uvědomil si, vzal štětec a na věž namaloval trojzubec, který viděl v jedné obrázkové knize o vládci moří – Poseidonovi.

A tak začalo podvodní dobrodružství myšáka Kryštofa...

Poprvé pod hladinou

Druhý den ráno, jen co se sluníčko vyhouplo na oblohu, se Kryštof vydal na svou první zkušební plavbu. Oblékl si námořnické tričko, holínky, vzal si s sebou jídlo a pití, vyšplhal se k poklopu a šup, už stál na podlaze ponorky. Pohodlně se usadil do sedačky, nožky opřel do pedálů a začal šlapat, stejně jako když se jede na kole. Lodní šroub upevněný na zádi se pomalu otáčel. Jeho lopatky rozrážely vodu a hnaly ponorku pomalu vpřed.

„Hurá!“ výskal Kryštof radostí. „Funguje to! Jsem tak šikovný! Musím se pochválit,“ usmíval se a plácal se po rameni. „Bude to chtít vychytat ještě pár drobností, ale jinak si myslím, že je to na pohodu.“

Stáhl si k sobě periskop, což je v podstatě takový větší podvodní dalekohled. Je to velmi důležitý přístroj.

Bez něj by to pod vodou nešlo. Kryštof by neviděl, co se kolem něj děje. Pravda, mohl by se dívat okénkem ven, ale periskopem vidí líp a dál. Také se dá vysunout až nad hladinu, a tak si může ohlídat vzdálenost od břehu, aby nenarazil.

Kryštof byl nadšený. „Panečku! To je ale nádhera!“ zajásal, když viděl podvodní říši. Všude kolem vlály dlouhé zelené řasy. Vznášely se unášené proudem jako závoje rusalek. Viděl kořeny stromů, které lemovaly břehy. Plul proti proudu dál do zátoky. Cestou potkal malé hejno rybek. Vypadaly smutně. Zamával na ně, ale žádná z nich nereagovala.

„Co to?“ podivil se. „Že by mne přes to sklo neviděly?“ zamračil se. Šlapal a šlapal, až nakonec připlul k místu, kde se řeka rozšiřovala. V horkých letních dnech bývalo na březích i ve vodě rušno. Lidé se sem často chodívali koupat. Jakmile se chopil držátek periskopu, byl zděšený z toho, co spatřil. „Proboha!“ chytil se za hlavu a dvakrát zamrkal, jestli se mu to jen nezdá. „Mě snad šálí zrak! Kdo tu udělal takový nepořádek?!“ rozčiloval se, protože na dně řeky to vypadalo jako na smetišti. V písku se válely skleněné lahve, nejrůznější druhy hadrů, o kus dál zahlédl několik větších pneumatik, staré otlučené hrnce, plechovky a mnoho dalších prapodivných věcí, které ani nedokázal pojmenovat.

„Pro pět ran do čepice!“ zanađával si pěkně od plic ještě jednou. „Moje řeka! Moje krásná řeka a vypadá to v ní hůře než v popelnici! A že jsem těch popelnic za svůj život prolezl docela dost!“

Ztěžka usedl k řídící desce na přídi ponorky a šlapal dál. V těchto končinách musel plout velmi opatrně. Dával si velký pozor, aby do něčeho nenarazil. Je sice pravda, že myši umí plavat, i Kryštof to uměl, a to dokonce na výbornou. Věděl, že by se v případě ztroskotání zachránil. Ale nechtěl si rozbít svůj krásný stroj.

Když míjel další z velkých kamenů, připlulo k němu několik menších rybiček. Byly stejně smutné jako ty, které míjely ponorku před chvílí.

Kryštof vzal do packy podvodní telefon a potichu na rybky promluvil: „Už se nedivím, že nemáte dobrou náladu.“ A pokýval hlavou z kulatého okénka. Hlásná trouba zopakovala jeho slova. Byl rád, že si ji připevnil k ponorce. Původně si hlásnou troubu pořídil proto, aby mohl v případě blížící se srážky s nějakou rybou zakřičet: „Pozooor!“ a dostatečně nahlas zatroubit. Ted' zjišťoval, že se přes ni dá docela dobře povídat, ba co víc! Vypadalo to, že mu rybky rozumí! Všechny se dívaly nejprve na ponorku a pak ukazovaly na

plechový hrnec před sebou, který ležel zaražený v pís-ku dnem vzhůru.

„Co se stalo?“ Kryštof začal mít neblahé tušení, že tady se přihodilo něco velmi závažného. Tiskl k oušku telefonní sluchátko a čekal na odpověď.

Jedna větší rybka se konečně osmělila a špitla: „Celá zátoka je ve velkém smutku.“

„Kvůli tomu nepořádku?“ pokýval myšák souhlasně hlavou.

„To taky. Ale hlavně nám nějaký ničema hodil před svítáním do vody tenhle hrnec. Jak padal na dno, dostaly se pod něj naše malé děti. Uvízly tam a teď se nemohou dostat ven.“

Kryštof se mračil čím dál víc. „V hrnci není žádná malá dírka, kterou by se mohly protáhnout?“

„Není,“ odpověděla největší ryba.

Myšák se škrábal na hlavě a usilovně přemýšlel. „To je dost vážná situace,“ mumlal si pod vousy. „Kdybychom byli na souši, uměl bych si poradit. Mám silné packy a ostré drápky. Dokázal bych se podhrabat

a vyhloubit díru. Ale tady je všude kolem voda a já se neumím potápět.“

Rybky byly ještě smutnější.

„Copak se tady nenajde nikdo, kdo by s tím kusem šrotu pohnul? Co třeba sumec?“ napadlo Kryštofa.

„Ten starý morous? Už týden jsme ho neviděli. Určitě spí v nějakém svém doupěti pod břehem,“ odpověděla rybka. „Paní štika odplula do vedlejší zátoky, protože ji nebavilo žít v tomhle smetišti. Vodní šneci jsou malí, líní jsou líní a nikdo jiný tady není.“

„Hernajs! To je ale nadělení!“ šklebil se Kryštof. „Přece vás v tom samotné nenechám!“ A vtom dostal nápad. „Hlavu vzhůru, milé ryby! Jde se vysvobozovat!“ Postavil se a začal rozdávat rozkazy. „Potřebujeme kus nějakého provázku.“

„To nebude problém,“ zvolaly nadšeně ryby. „Je jich tady kolem jako písku.“

„Výborně! Tak jeden pevnější uvažte k přídi ponorky. K té tyči za lampou. Vidíte ji?“

„Samozřejmě.“ Ryby mávaly ploutvičkami jako o závod.

„Druhý konec připevněte k uchu hrnce,“ pokračoval. Byl jako na trní, ale věřil, že jeho plán vyjde.

Když měly ryby splněno, myšák se usadil do sedačky. Setřel si kapky potu z oroseného čela a špitl si pro sebe: „Teď, nebo nikdy.“